

CONTEXT

EL MERCAT DELS ENCANTS

Disbauxa. Cases, pagesos, plantes biogàs, tot en un mateix mercat

Algú ha perdut els papers. L'Ajuntament compra la casa privada Orsola, la Generalitat set-cents pisos del fons inversor Divarian i uns altres quatre-cents a Immo-Caixa. D'aquí a poc les dues institucions seran les immobiliàries més importants de Catalunya. Els pagesos es passen a empresaris i obren establiments de quilòmetre zero per vendre els seus productes que pel que sembla acabaran cultivant els fills dels burgesos. Un consorci a varies bandes està decidit a construir plantes de biogàs en les que no hi estan d'acord ni les que formen el consorci.

Pregunta innocent: no podria cada estament dedicar-se a la seva feina? Els governs, siguin centrals, autonòmics o municipals farien bé legislant sobre l'habitatge, no convertint-se en arrendataris. Els pagesos han de reclamar el dret a la protecció agrària, no comercial. Les plantes de residus cal que estiguin programades per aconseguir una millora mediambiental i acceptades pels protagonistes que provoquen-pateixen les conseqüències d'una mala prevenció. I així amb tots els problemes de la societat. L'intercanvi de competències només aconsegueix complicar les solucions.

Cada vegada compliquem més les coses. El que abans era un tracte entre cavallers que es signava amb una encaixada de mans, ara requereix de la presència de gestors, advocats, notaris i si la cosa es complica, de jutjats. No cal.

Una llei, una de sola però valenta i inequívoca, resoldria els desnonaments que ara ens esquitxen cada dia. Una sola llei contra les màfies bancaries alliberarien al ciutadà d'hipoteques abusives que el deixen amb el cul enlaire. Un sol decret regularia les mil trampes que envolten el món de la pagesia. Una ordenança global equitativament repartida dins el territori evitaria la proliferació de naus dedicades a solucionar el problema de les deixalles. Només cal que cada estament assumeixi la seva responsabilitat sense por enlloc de buscar absolucions parcials assumint feines que no els pertoca i embolicant cada vegada més la troca.

El mercat dels Encants és la culminació del guirigall i el desordre. A les parades pots trobar d'una paella a una col·lecció de cromos, d'un disc de pasta a un dron, però els venedors han sabut ordenar el material i cada client sap on buscar. Podria la política aprendre dels drapaires?

